

בתצלומיו של שר, את מוטיבציית ההיחלצות מהחומר והשאיפה לנסיקה למחוזות חפץ. אנחנו אמנם מזהים את האנשים ואת המקומות, אך בהכרח גם מזהים את הפילטר הרומנטי שהונחו בו. את ההקשר הסוריאליסטי שלהם. בתצלום אחר, בחור בג'ינס, נעלי התעמלות וסוויטשירט עם קפוצ'ון עור בן מפיץ וסיתטי בפאתי גבעתיים. ברקע - אגם מלאכותי עם ברבורים המקנה לנוף מראה של סנטרל פארק מודרן תיכוני ממוער. הבחור נראה כמין גרסת אמצע אירנית שבין דמות החלון

**אולף קונמן, אריק מירנדה
ואליאב מזרחי, ציירים
שלושתם, הם גיבורי
הסדרה הנוכחית. שר מצלם
אותם כצעירים הירואיים
ומלאי חזון, מדגיש את
הלוק הסכריני ואת
מלאכותיות הסיטואציות**

ובין מלאך מוות חסר פנים ואוחז חרמש. שני דיפטיכים של תצלומי ילדים ולצידם תקריבי נוף דשן, מוצללים כמעט לגמרי, מושחרים בהגומה, ממש כמו הדגמה ויזואלית של כוחות השחור המאיימים לכסות את פני האדמה, את עולם הצלילים המשתלט. בתצלום נוסף נראים ילדים בפתחה של מערה.

התאורה הדרמטית הופכת את קירות המערה לרייזים כמעט ואת הילדים לצליליות שחורות. זה נראה גם כמו תצלום סטילס מסרט הרפתקאות.

יצאי דופן הם שני תצלומי ויקיפון די נור הניתנים מעל ענף עץ. הבימוי שלהם מדגיש דווקא את העליבות, את גולמיותו של הקולאז' המצורף יחד דימוי ומסך רקע, את המלאכותיות והסינתטיות שמחן מורכב הפאר, מימד הגדול מהחיים. ענפי העץ הפורחים אבל גדומים, בוקעים מהרצפה, עליהם מודבקת התפוצצות העליזה ומלאת הכוכבים של האלמנט הפירוטכני הפשוט. יש בשני התצלומים האלה מעין חשיפת הקסם, כמו קוסם המגלה את קלפיו, את מרכיבי הפעלול, ומראה לאט את שיטת זריזות הידיים שלו.

אף שזו תערוכה קטנה, מינורית, ואין ספק שהתצלומים היו מקבלים מימד מרשים יותר לו היו גדולים יותר, זו תערוכה המבצרת את השפה הצילומית הייחודית שלו. שר מבונן את מעמדו כצלם של סוריאליזם מקומי, ומכחיץ המבט הרומנטי האפל מהאור הישראלי המדברי.

**תערוכת הצילום של תמיר שר,
"Good news" מוצגת בגלריה D&A
4.4 תד**

Good news. אריק מירנדה, אליאב מזרחי ואולף קונמן בתצלום של תמיר שר

מיתולוגיה חלולה

תערוכת צילום של תמיר שר. קולאז'י פוטושוף המחלצים את המבט הרומנטי, האפל, בנוסח סרטי אימה והרפתקאות מתוך היומים המקומי // גליה יהב

★★★★★

רנסנס פעורי עיני ענק. בתערוכה הנוכחית פארק סינתטי בגבעתיים מנסה להימנות לגנים אירופיים רחוקים, שבהם עשויות להתרחש עלילות עקובות מרם או להפך, מלאות ניואנסים סובטיליים. שלושה הברים, אולף קונמן, אריק מירנדה ואליאב מזרחי, ציירים שלושתם, הם גיבורי הסדרה הנוכחית.

שר מצלם אותם כצעירים הירואיים ומלאי חזון, מדגיש את הלוק הסכריני ואת מלאכותיות הסיטואציות שבהן הוא מביים אותם. בתצלום אחד, חשופי חזה ומוארים באופן משטיח, הם נראים כמדענים בעיצומה של המצאה שתשנה את העולם או במרכזה של פעילות אלכימית, כרמויות מיתולוגיות מלאות סימבוליקה סתומה. ברקע שלהם מין ציר שהוא טפט ממויוון האדם הקדמון המתפקד כמאחורי הקלעים של הדינמיקה שבניהם. קונמן אוזח אולר שכמעט תקוע בכדור מתנפח, מאיים

תמיר שר ממשיך את פועלו הצילומי הרומנטי כל כך שכתרתו האירונית היא "Good news". שר מציג סדרת תצלומים המציגים פנים שונים של רעיון המסע הפלאי הצופן בחובו סוג של גילוי עולמות מלאי השתוממות ופליאה, עולמות של מסתורין ומאגיה. אם בתערוכתו הקודמת נראו עיבורי הפוטושוף של שר הן מבחינה תמטית והן מבחינה צבעונית כפריימים מתוך סרט מד"ב או אימה גותי, הרי שהפעם הם דומים יותר למסע פלאי בעקבות פרח לב הוזהב או הגביע הקדוש או יבשת אבודה. בשתי התערוכות נשען שר על נופים ואנשים מקומיים קרובים לו ועורך להם הורה מפארת, מגביהה, הוופכת אותם לברואי דמיון סימבוליים. בתערוכה הקודמת נופי דרום תל אביב האפרפרים הפכו לטירות טרנסילבניה ולמתקני שילוח הוותיים וילדיו של הצלם הפכו לכרובי